

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10845-06-15 מדינת ישראל נ' רימר

בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: "מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א XXX רימר

הנאשמת

ב"כ המאשימה: עו"ד זוהר גיאת

ב"כ הנאשמת: עו"ד יעקב קמר

הכרעת דין

כללי

1. הנאשמת מואשמת בעשרים עבירות של הפרת אמונים לפי סעיף 284 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), עשרים עבירות של פגיעה בפרטיות, לפי סעיפים 7(2) ו- 9(2) לחוק הגנת הפרטיות התשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות") ובעבירה של הפרת סודיות, לפי סעיף 16 לחוק הגנת הפרטיות.
2. הצדדים הציגו הסדר דיוני במסגרתו הוגש כתב אישום מתוקן. הנאשמת הודתה בעובדות המפורטות בסעיפים 1-6 לכתב האישום המתוקן, והצדדים אף הסכימו על שתי עובדות נוספות. המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשמת בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום המתוקן, בעוד שב"כ הנאשמת ביקש לזכותה.
3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן שבהן הודתה הנאשמת, במועדים הרלבנטיים לכתב האישום, עבדה הנאשמת כעובדת ציבור במחלקה הקונסולרית במשרד החוץ, בקרית הממשלה בירושלים. במסגרת תפקידה היתה לנאשמת גישה למערכת מאגר מידע המכונה "מערכת אביב", מערכת מאגר מידע שאינה נגישה לציבור הרחב, השואבת, בין היתר, מידע ממערכות מידע של משרד הפנים (להלן: "מאגר המידע").

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10845-06-15 מדינת ישראל נ' רימר

באמצעות מאגר המידע ניתן לקבל מידע על פרטי אזרח ממרשם האוכלוסין ובהם שמו, כתובתו, מקום הולדתו, פרטי בני משפחה (הורים וילדים), מצב אישי, פרטי דרכון ופרטים לגבי יציאות וכניסות של האזרח לישראל.

במהלך חודש מאי 2013, מסר יXXX רימר, בנה של הנאשמת, למאור הלר, סכום של 180,000 ש"ח לצורך השקעה והאחרון הודיע ליXXX כי הפסיד את הכסף בהימורים. החל מחודש ספטמבר 2013, פעל בנה של הנאשמת לקבל הכספים חזרה באמצעות דרישות חוזרות ונשנות לקבל התשלום ממאור הלר ובני משפחתו וכן באמצעות לשכת ההוצאה לפועל. הנאשמת, אשר ביקשה לסייע לבנה בנקיטת הליכים משפטיים נגד מאור הלר, עיינה בתשעה-עשר מקרים שונים במאגר המידע לקבלת פרטים על מאור הלר ובני משפחתו, והשתמשה בהם לצורך המצאת כתבי בי-דין והוצאה לפועל למאור הלר, כפי שיפורט להלן:

ביום 23.10.13, עיינה בנתונים על מאור הלר וכן עיינה פעמיים בנתונים על קרן, אשתו של מאור; ביום 5.12.13, עיינה הנאשמת בנתונים על מאור הלר, לרבות פרטי יציאה וכניסה לישראל במקרה אחד, ומסרה נתון זה לבנה; ביום 8.12.13, עיינה הנאשמת בנתונים על מאור הלר וקרן הלר, וכן בדקה פרטי נסיעות לחו"ל של מאור, כולל תאריכי יציאה וכניסה לישראל; בכל אחד משלושת הימים שלאחר מכן, עיינה הנאשמת בנתונים על מאור הלר וקרן הלר; ביום 12.12.13, עיינה הנאשמת בנתונים על מאור הלר; ביום 18.12.13, עיינה הנאשמת בנתונים על מאור הלר וקרן הלר; ביום 19.12.13, עיינה הנאשמת בנתונים על אביו ואמו של מאור הלר וביום 30.12.13, בדקה הנאשמת נתונים על מאור הלר.

ביום 17.11.13, וביום 18.12.13, עשתה הנאשמת ניסיונות להמציא תביעה שהגישו נגד מאור הלר לכתובתו, כפי שהופיעה בבדיקות שעשתה הנאשמת. במקביל ניגשו הנאשמת ובנה לבית הוריו של מאור מספר פעמים, על מנת לשוחח עמם ולגרום לכך שמאור יחזיר את החוב.

ביום 7.1.14, עיינה הנאשמת בפרטי כתובת מגורים של שוטר תחנת מוריה אהוד יפרח, אשר עצר את בנה יXXX, בשנת 2011.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10845-06-15 מדינת ישראל נ' רימר

4. ב"כ הצדדים אף הסכימו על העובדות הבאות: בידי יאיר הלר היתה המחאה שקיבל ממאור הלר ובה הופיעו כתובתו ומספר תעודת זהות שלו. המאשימה לא הגישה כתב אישום נגד מאור הלר בגין המתואר בעובדות כתב האישום נגד הנאשמת.
5. טרם אבחן התקיימותם של יסודות העבירות בהן מואשמת הנאשמת וככל שיהיה צורך- התקיימותן של הגנות בדין, מצאתי לציין כי ביום 9.10.16 ניתנה על ידי החלטה בטענות מקדמיות, אשר חלקן נטענות כעת בשנית. החלטה זו התייחסה לנוסחו המקורי של כתב האישום והתבססה על ההנחה, כי האמור בו יוכח בסופו של יום. משעה שתוקן כתב האישום, יש מקום לשוב ולבחון את הטענות לאורן של העובדות המוסכמות, השונות, במידת מה, מהאמור בכתב האישום המקורי.

האם המעשים שביצעה הנאשמת מקימים עבירה לפי סעיף 16 לחוק הגנת הפרטיות?

6. הוראות חוק הגנת הפרטיות קובעות:

"16. סודיות

לא יגלה אדם מידע שהגיע אליו בתוקף תפקידו כעובד, כמנהל או כמחזיק של מאגר מידע אלא לצורך ביצוע עבודתו או לביצוע חוק זה או על פי צו בית משפט בקשר להליך משפטי; אם הוגשה הבקשה לפני תחילת ההליך, תידון הבקשה בבית משפט השלום. המפר הוראות סעיף זה, דינו – מאסר חמש שנים".

7. הנאשמת הודתה בעובדות כתב האישום המתוקן, ובכלל זה שהנתונים שבהם עיינה הם מידע מתוך "מאגר מידע". המידע המצוי במאגר המידע שאליו הייתה לנאשמת נגישות, הוא מידע שנאסף ורוכז לצורך קיום הפעילות השוטפת והתפקוד של המשרד הממשלתי בו היא שרתה. מדובר במידע שהגיע לנאשמת מתוקף תפקידה כעובדת המשרד, ומשכך, הוא מידע שחלה לגביו חובת סודיות. גם אם בגדר המידע הנדון יכול ויש מידע שאנשים לא מקפידים, הקפדה יתרה על שמירת סודיותו (כדוגמת כתובת או תאריך לידה), אין בכך כדי לגרוע

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10845-06-15 מדינת ישראל נ' רימר

מחובת הסודיות שחלה על הנאשמת בקשר עם מאגר המידע והשימושים המותרים בו. בכל הנוגע לפרטי דרכון ופרטי כניסות ויציאות של אזרח לישראל וממנה, אין בידי לקבל את טענת ב"כ הנאשמת לפיה לא מדובר במידע שאנשים, דרך כלל, אינם נוהגים לשמור אותם בסודיות. בהקשר זה אף אין בידי לקבל את הטענה לפיה ניתן להמתין בשדה התעופה ולהיווכח מתי כל אדם יוצא מהארץ, שכן הגעה אקראית שכזו אינה יכולה להפיק תוצאות מרוכזות הנושאות אופי של מאגר מידע, ואילו התחקות אחר כניסותיו ויציאותיו של אדם מסוים, עשויה להוות פגיעה בפרטיות בדרך אחרת. מכל מקום, עצם ריכוזו של המידע במאגר המידע של הרשות, יש בו משום פגיעה בפרטיות ומכאן שחלה עליו סודיות.

8. כפי שמפורט בסעיף 4 לכתב האישום, הנאשמת ביקשה לסייע לבנה בנקיטת הליכים משפטיים נגד מאור הלר, ולצורך זה עיינה בתשעה- עשר מקרים במאגר המידע. הנאשמת עשתה שימוש בפרטים אלה לשם המצאת כתבי בי- דין ומסמכי הוצאה לפועל למאור. משכך, לא ניתן לקבל את הטענה כי העיון של הנאשמת במאגר המידע נעשה מתוך "מציצנות", אלא שהיא עשתה שימוש במידע כדי לסייע לבנה ובכך למעשה גילתה לו את פרטי המידע מתוך המאגר, שהייתה לה לגביהם חובת סודיות. סעיף 2 לכתב האישום מלמדנו כי מאגר המידע הכיל פרטי מידע נוספים מלבד הכתובת, ובהם מקום לידה, פרטי בני משפחה, מצב אישי, פרטי דרכון ופרטי יציאה מן הארץ. כל אלה נחשפו בפני הנאשמת בעת העיון במאגר המידע. מתוך כתב האישום וטיעוני הצדדים עולה, כי אין הסכמה בנוגע לפרטי המידע שגילתה הנאשמת לבנה, למעט האמור במפורש בסעיף 4(ג). בנסיבות אלה, משלא הובאו ראיות לעניין זה, ומשעה שהטענה המגולמת בכתב האישום היא כי העיון במאגר המידע נעשה לצורך המצאת כתבי בי- דין למאור הלר, יש לבחור בהנחה המקלה עם הנאשמת, לפיה במקרים המנויים בסעיפים 4(א)-4(ב) ו- 4(ד) רישא- 4(יא), הנאשמת גילתה לבנה רק פרטים הנוגעים לכתובות האנשים שלגביהם נערכה הבדיקה.

9. בידיהם של הנאשמת ובנה הייתה המחאה ועליה כתובות ומספר תעודת הזהות של מאור בלבד. משכך, ובאין הוכחה אחרת, ככל שהעיון במאגר המידע התייחס לכתובת של מאור הלר ולמספר תעודת הזהות שלו, משמעותו של עיון זה היא אימות הכתובת ומספר תעודת הזהות בלבד, ואין היא מקימה עבירה לפי סעיף 16 לחוק הגנת

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10845-06-15 מדינת ישראל נ' רימר

הפרטיות, זאת בהתאם לפסיקה מנחה של בית המשפט המחוזי בדעת רוב בע"פ (תל-אביב)- 71324/04 בן חיים נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 30.6.06 להלן: "פרשת בן חיים"). הגם שלטעמי ניתן לסבור אחרת, בפרט לנוכח הכניסות החוזרות ונשנות של הנאשמת אל המערכת, לעיתים מדי יום, לצורך בדיקת פרטים אלה, המלמדות על הקשיים שהיו נחלת הנאשמת ובנה לאתר את מאור, על החיוניות שבהסתייעות במאגר המידע ועל עצם העובדה שהשימוש במאגר המידע נעשה לצורך קידום מטרות הזרות לתפקידה של הנאשמת ולסיבה בגינה ניתנה הגישה למאגר המידע, חזקה עלי פסיקתו של בית המשפט המחוזי, לפיה אימות פרטים שהיו בידיעת הנאשמת קודם לכן אינו מהווה עבירה לפי סעיף 16 לחוק הגנת הפרטיות.

כאמור, מונחית אני על פי פסיקותיו של בית המשפט המחוזי. יחד עם זאת, כשלעצמי אינני סבורה כי אימות מידע קיים אינו מהווה עבירה. אין עובד ציבור יכול להיכנס למאגרי מידע שיש בהם חשש לפגיעה בפרטיותו של הפרט ואשר הוקמו ומנוהלים לצרכים מוגדרים, ולעשות בהם שימוש החורג מתכליתו ומטרתו של מאגר המידע. זאת, בין אם מדובר ב"גילוי" מידע לראשונה או "באימותו" של המידע. אינני סבורה כי גבולותיו של האיסור הפלילי צריכות להיגזר אך ורק ממידת התועלת שהופקה בסופו של יום כתוצאה מהעיון האסור במאגר.

10. לנוכח האמור לעיל, יש לקבוע כי בכל הנוגע לעיון במאגר המידע בכתובתו של מאור הלר וגילוי פרט מידע זה לבנה, לא מתקיימות יסודות העבירה לפי סעיף 16 לחוק הגנת הפרטיות. יסודות העבירה לפי סעיף 16 מתקיימות ביחס לסעיפי כתב האישום שלהלן:

- א. סעיף 4(א)- ביחס לכתובתה של קרן הלר.
- ב. סעיף 4(ב)- ביחס לכתובתה של קרן הלר.
- ג. סעיף 4(ג)- ביחס לפרטי הכניסה והיציאה של מאור הלר מהארץ במקרה אחד.
- ד. סעיף 4(ד)- ביחס לכתובתה של קרן הלר ופרטי הכניסה והיציאה מהארץ של מאור הלר וקרן הלר.
- ה. סעיף 4(ה)- ביחס לכתובתה של קרן הלר.
- ו. סעיף 4(ו)- ביחס לכתובתה של קרן הלר.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10845-06-15 מדינת ישראל נ' רימר

- ז. סעיף 4(ז)- ביחס לכתובתה של קרן הלר.
- ח. סעיף 4(ט)- ביחס לכתובתה של קרן הלר.
- ט. סעיף 4(י)- ביחס לכתובותיהם של הוריו של מאור הלר.

11. אשר לאמור בסעיף 6 לכתב האישום (כתובתו של השוטר), משעה שלא נטען כי הנאשמת גילתה פרט מידע זה שהתגלה לה במהלך העיון במאגר המידע לאיש, ולנוכח העובדה כי גילוי המידע הוא יסוד מיסודות העבירה, יש לקבוע כי לא מתקיימות יסודות העבירה של הפרת חובת הסודיות ביחס לסעיף זה של כתב האישום.

האם המעשים שביצעה הנאשמת מקימים עבירה לפי סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות?

12. טענה ראשונה של ההגנה בנוגע לעבירות לפי סעיף 5 לחוק, היא כי הוראות חיקוק אלה אינן חלות בעניינה של הנאשמת, שכן קיים פרק ספציפי בחוק הגנת הפרטיות העוסק במאגרי מידע, שחל לגביו הכלל *lex specialis derogate generali* והוראותיו שוללות את האפשרות להחיל את הוראות פרק א' על עניינה של הנאשמת. אין בידי לקבל טענה זו. הוראות החיקוק שבפרק א' ובפרק ב' מתייחסות להיבטים שונים של השימוש לרעה במאגרי מידע, ונקבע מפורשות כי בנסיבות דומות ניתן להחילן זו לצד זו (ראו האמור בפסקאות 10-11 לפסק דינו של כב' השופט המר בפרשת בן חיים). בתי המשפט אף הרשיעו נאשמים בעבירות לפי פרק א', גם כאשר דובר בעבירות שנעברו באמצעות שימוש לרעה במאגר מידע (ראו למשל ת"פ ראו למשל ת"פ (שלום) תל-אביב) 2928/06 **מדינת ישראל נ' משעול** (פורסם בנבו 10.5.12); ת"פ (שלום) תל-אביב) 6128/07 **מדינת ישראל נ' כלב** (פורסם בנבו 27.1.15); ת"פ (שלום חיפה) 2391/07 **מדינת ישראל נ' דוד שנור** (פורסם בנבו 3.9.09)).

13. הוראות סעיפים 2 ו-5 לחוק הגנת הפרטיות קובעות כדלקמן:

2. פגיעה בפרטיות מהי

פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:

....

(7) הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי עניינו הפרטיים של

אדם;

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10845-06-15 מדינת ישראל נ' רימר

...

(9) שימוש בידיעה על ענייני הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר,
שלא למטרה שלשמה נמסרה;

...

5. פגיעה בפרטיות – עבירה.

הפוגע במזיד בפרטיות זולתו, באחת הדרכים האמורות בסעיף
(12), (3) עד (7) ו- (9) עד (11), דינו – מאסר חמש שנים.

14. אשר לביטוי "חובת סודיות שנקבעה בדין", הרי שמשמעותו חובת סודיות שנקבעה
בחוק או בתקנה (ראו סעיף 3 לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981).

15. במעשיה המתוארים בסעיפים 4 ו-6 לכתב האישום, הנאשמת שלפה נתונים ממאגר
מידע שהועמד לרשותה לצורך מילוי תפקידה. לצד חובת הסודיות הסטטוטורית
הקיימת מכח סעיף 16 לחוק, קיימת לנאשמת חובת סודיות נוספת בנוגע למאגר
המידע שהועמד לרשותה, כפי שיפורט להלן;
במועדים הרלבנטיים לאישום הייתה הנאשמת עובדת ציבור, שחלו עליה הוראות
התקשי"ר, הקובעות, בסעיף 65.195: "לא ישלף עובד נתונים ממאגר מידע, אלא אם
הוסמך לכך ולצורך תפקידו בלבד".

שאלת מעמדו המשפטי של התקשי"ר כחוק או הוראת חיקוק אחרת אמנם הושארה
בצריך עיון בבג"ץ 9198/02 ההסתדרות הרפואית בישראל נ' היועץ המשפטי
לממשלה (פורסם בנבו 2.10.08, בפסקה 52), ברם פסיקה עקבית של בתי המשפט
לאורך השנים מתייחסת אל התקשי"ר כאל אוסף של הוראות בעניין תנאי שירותם
של עובדי מדינה אשר מקורן בהוראות חוק, בחקיקת משנה, בהסכמים קיבוציים
או הסדרים קיבוציים למיניהם, בהוראת מנהל ועוד, שהם תנאים בחוזה העסקה של
כל עובד מדינה (ראו למשל ע"ע (ארצי) 105/05 נחמן אורון נ' מדינת ישראל מנהל
מקרקעי ישראל (פורסם בנבו 14.5.06).

משאלה הם פני הדברים, ניתן לקבוע כי הוראת סעיף 65.195 לתקשי"ר, אף אם אינה
מגלמת חובת סודיות שנקבעה בדין כמשמעותו בחוק הפרשנות, וודאי מגלמת חובת

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10845-06-15 מדינת ישראל נ' רימר

סודיות שנקבעה בהסכם העבודה של הנאשמת, כאמור בסעיף 2(8) לחוק הגנת הפרטיות.

16. כעת יש לבחון האם הנתונים שבהם עיינה הנאשמת ואת חלקם מסרה הם "ענייני האישיים של אדם".

ללא ספק, פרטי כניסות ויציאות מן הארץ של אדם ופרטי הדרכון שלו הם ענייני האישיים. אין מדובר במידע שניתן להשיגו בנקל בדרך חוקית, ואנשים רבים מעוניינים, מטעמים שונים, שלא יודע מידע זה על אודותם. הנאשמת עשתה שימוש במידע זה לצורך קידום עניינים הזרים לטעמים בגינה התאפשרה לה הגישה למאגר המידע. המדובר בענייניו של בנה כפי שתואר על ידי ההגנה- לצורך בחירת המועד שבו יתבקש צו עיכוב יציאה מן הארץ נגד מאור הלר.

גם כתובת מגורים של אדם עשויה להיות עניינו הפרטי שאין הוא מעוניין לפרסמו ברבים כפי שאף נקבע בפסיקת בית המשפט העליון בע"א 439/88 רשם מאגרי מידע נ' משה ונטורה (פ"ד מח(3) 888):

"מובנם הטבעי והרגיל של המילים 'עניינים פרטיים' של אדם הינו כל מידע הקשור לחייו הפרטיים של אותו אדם, לרבות שמו, כתובתו, מספר הטלפון שלו, מקום עבודתו, זהות חבריו, יחסיו עם אשתו ויתר חברי משפחתו וכדומה."

ראו גם ת"פ (שלום תל- אביב) 2928/06 מדינת ישראל נ' משעול (פורסם בנבו 10.5.12) והפסיקה הנזכרת שם; קביעה זו לא שונתה בפסקי הדין של בית המשפט המחוזי ובית המשפט העליון שדנו בערעור ובבקשת רשות הערעור של הנאשם באותו התיק.

הכללת הכתובת בגדר ענייני הפרטיים של אדם נכונה בפרט כאשר מדובר בשוטר המבצע את עבודתו, ואינו חפץ כי חשודים שעיכב או עצר, או מי מבני משפחותיהם, ידעו היכן הוא מתגורר. ואמנם, ראוי שתישמר הפרדה כאמור בין עבודתו המקצועית של השוטר לבין חייו הפרטיים. מתן הכשר לחשיפת פרטים על חייו האישיים של שוטר או עובד ציבור, לרבות כתובת מגוריו, על ידי מי שהשוטר או עובד הציבור הפעילו כלפיהם את סמכותם לפי החוק, או על ידי בני משפחה של אותם אנשים, עשויה לרפות את ידיהם של השוטרים ועובדי הציבור ולהרתיע אותם מפני ביצוע תפקידם, מחשש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-06-10845 מדינת ישראל נ' רימר

פן יבולע להם או לבני משפחתם. מדינת חוק מתוקנת אינה יכולה להשלים עם תוצאה שכזו.

נטען בהקשר זה, כי בדיקת כתובתו של השוטר על ידי הנאשמת נעשתה מטעמי "מציצנות" בלבד, שכן הדבר נעשה כשלוש שנים לאחר מעצרו של בנה על ידי אותו שוטר. אין בידי לקבל טענה זו, שכן על פי הנתען על ידי ב"כ הנאשמת, נגד בנה של הנאשמת התנהל הליך פלילי ממושך עד לזיכויו על ידי בית המשפט, ומכאן שהשאלה הרלבנטית, אם בכלל, היא סמיכות השליפה למשפטו של הבן, ולא סמיכותה למועד המעצר.

האמור לעיל נכון גם ביחס לכתובותיהם של אנשים אחרים, כגון בני משפחתו של אדם שחב בחובות, ואינם מעוניינים להיות מוטרדים על ידי נושיו של קרובם. במקרה דנן, כפי שמתואר בסעיף 5 לכתב האישום, הנאשמת ובנה עשו שימוש במידע שנשלף ממאגר המידע והגיעו מספר פעמים לבית הוריו של יאיר הלר כדי לשוחח עמם בניסיון להביא לכך שבנם יחזיר את החוב.

כאן המקום לשוב ולהידרש לשאלת האפשרות לאתר פרטי מען של אדם באמצעות שאילתא למשרד הפנים- שאילתא כאמור עשויה שלא להניב תוצאות כלל, או להניב מספר תוצאות וממילא איתור כתובת כאמור אינו יכול להיעשות בדרך של בחינת קשרי המשפחה כפי שנעשה במקרה דנן.

17. משאלה הם פני הדברים, אני קובעת כי בכל אחת מהשליפות ששלפה הנאשמת ממאגר המידע כמתואר בסעיפים 4 ו-6 לכתב האישום המתוקן, היא הפרה את חובת הסודיות שחבה בה בנוגע לענייניהם האישיים של מושאי החיפוש, ובמעשים אלה, כמו גם במסירת חלק מהפרטים לבנה, כמפורט בסעיף 4 לכתב האישום וכפי שעולה מתוך סעיף 5 לכתב האישום, היא ביצעה עבירה לפי סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות בקשר עם סעיפים (7)2 ו- (9)2 לחוק.

האם מתקיימות ההגנות שמעמיד חוק הגנת הפרטיות?

18. סעיף 6 לחוק הגנת הפרטיות קובע:

"6. מעשה של מה בכך

לא תהיה זכות לתביעה אזרחית או פלילית לפי חוק זה בשל פגיעה

שאינה בה ממש."

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10845-06-15 מדינת ישראל נ' רימר

19. בפרשת בן חיים הובאה דעת יחיד של כב' השופט המר, לפיה הגנת סעיף 6 מתייחסת רק לעבירות לפי פרק א' לחוק ואינה חלה על עבירות לפי סעיף 16, המצוי בפרק ב' לחוק. אמנם, מיקומה הגיאומטרי של הגנה זו, הדומה במידה רבה להגנת זוטי הדברים שבחוק העונשין, בתוך הוראות פרק א' לחוק הגנת הפרטיות, ולא בפרק ג' העוסק בהגנות, עשוי להעלות תהיות. דא עקא שלשון הסעיף ברורה, וקובעת כי לא תהיה זכות לתביעה "לפי חוק זה". אין לשון החוק מסייגת את עצמה לתחולה ביחס לחלק מן העבירות הפליליות או העוולות האזרחיות שמונה החוק, ומכאן, שלטעמי חלה ההגנה על כל עבירה שקובע החוק.

20. כך או כך, אינני סבורה כי ניתן להתייחס לפרטי המידע שנמסרו על אודות כתובתם של אשתו והוריו של מאור הלר ועל פרטי יציאתו של מאור מהארץ כפגיעה של מה בכך. תכליתם של שליפת ומסירת פרטי מידע אלו לבנה של הנאשמת הייתה לצורך קיום הליכים משפטיים שניהל הבן נגד מאור. הכנסתם של הוריו ואשתו של מאור למעגל האנשים שכלפיהם הופנו ניסיונות הגביה, בשל חובות שאינם קשורים אליהם, היא מעשה שעשוי ליצור טרדה רבה, פגיעה בשלוות חייהם וכל כך אך בשל היותם קשורים בקשר משפחתי למאור הלר. הדברים נכונים ביתר שאת בכל הנוגע לבירור כתובתו של השוטר שהפעיל סמכותו כדין כלפי בנה של הנאשמת. פוטנציאל הפגיעה של מעשה מסוג זה בשוטר ובמשפחתו הוא גדול, ופוטנציאל הפגיעה באפשרותם של עובדי הציבור למלא את תפקידם בצורה בטוחה וללא חשש הוא עצום, ומשכך אין מדובר בפגיעה קלת ערך.

21. ההוראות הרלבנטיות בסעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות קובעות:

"18. במשפט פלילי או אזרחי בשל פגיעה בפרטיות תהא זו הגנה

טובה אם נתקיימה אחת מאלה:

(1) ...

(2) הנתבע או הנאשם עשה את הפגיעה בתום לב באחת

הנסיבות האלה:

....

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10845-06-15 מדינת ישראל נ' רימר

(ב) הפגיעה נעשתה בנסיבות שבהן היתה מוטלת על הפוגע חובה חוקית, מוסרית, חברתית או מקצועית לעשותה;

(ג) הפגיעה נעשתה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הפוגע;

...

(3) בפגיעה היה ענין ציבורי המצדיק אותה בנסיבות הענין, ובלבד שאם היתה הפגיעה בדרך של פרסום - הפרסום לא היה כוזב."

סעיף 20 לחוק הגנת הפרטיות קובע את נטלי הוכחה להגנות בזו הלשון:

"20. נטל ההוכחה

(א) הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפגיעה בפרטיות באחת הנסיבות המתוארות בסעיף 18(2) ושהפגיעה לא חרגה מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפגיעה בתום לב.
(ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפגיעה בפרטיות שלא בתום לב אם הוא פגע ביודעין במידה גדולה משהייתה נחוצה באופן סביר לצורך העניינים שניתנה להם הגנה בסעיף 18(2).

(ג) חזקה על נאשם או נתבע הטוען להגנה על פי סעיף 18(2)(ב) או (ד) שעשה את הפגיעה בפרטיות שלא בתום לב, אם ביצע את הפגיעה תוך כדי הפרת הכללים או העקרונות של אתיקה מקצועית החלים עליו מכח דין או המקובלים על אנשי המקצוע שהוא נמנה עמהם; ואולם חזקה כאמור לא תחול אם הפגיעה נעשתה בנסיבות שבהן הנאשם או הנתבע פעל בהתאם לחובה חוקית המוטלת עליו."

22. ניתן להבין ללבה של הנאשמת, אשר ללא ספק חשה חובה הורית - מוסרית לסייע לבנה לגבות חוב גדול, שהוא התקשה לגבותו. דא עקא, שאין הנאשמת יכולה להיכנס לגדרה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10845-06-15 מדינת ישראל נ' רימר

של הגנה הקבועה בסעיף 18(2) לחוק הגנת הפרטיות, קודם שתתגבר על המחסום, הדורש כי הפגיעה בפרטיות נעשתה בתום לב.
מבחן תום הלב לצורך סעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות הוא מבחן סובייקטיבי – האם הפוגע סבר מבחינתו האישית, שהוא פעל כדין להגשמת היעדים הקבועים בהוראה זו (ראו ע"פ 5026/97 ג'ק גלעם נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 13.6.99).

23. ככלל, בית המשפט העליון התייחס למקרים שבהם הפגיעה בפרטיות נועדה לקדם את עניינו של הנפגע כאל מקרים שבהם הפגיעה נעשית בתום לב, כגון הפשטתו בפרהסיה של מי שנפגע בתאונה על מנת להעניק לו טיפול רפואי מציל חיים, או כניסה לבית זר על מנת להציל לכודים בשריפה (ראו ע"פ 5026/97 הנ"ל בפסקה 11 לפסק הדין). מתוך כך ניתן ללמוד, כי פגיעה בפרטיות שנועדה להשיג הישגים אחרים שעשויים לפגוע בנפגע, אף אם מדובר ברצון למצות זכויות בהליך משפטי כדין, אינה פגיעה הנעשית בתום לב:

"הרלבנטיות, ואף 'ההכרח' מבחינת אותו צד להביא ראיה כזו כדי להצליח במשפט, אין בה כדי להכשיר את הפגיעה מטעם זה. הצלחה של צד בדיון אינה מחויבת המציאות והצד אם אין בידי הצד ראיה מספקת על פי אותו דין בו מתנהל המשפט.... 'רכישת' אותה ראיה בדרך של הפרת החוק או ביצוע עבירה- אינה הופכת את המעשה הרע לתום לב. אין בכך טענה כשרה ומספיקה לצורך זיכוי מאותה הפרה, אף אם אין דרך אחרת להשגת אותה ראיה שבלעדיה לא תצלח דרכו." (שם, שם).

24. יתרה מכך, מתוך עובדות כתב האישום שבהן הודתה הנאשמת, אין חולק כי הנאשמת ידעה בזמן אמת שהשימוש במאגר המידע שהועמד לרשותה לצרכי עבודתה, לא נועד לשימוש לצורך קידום ענייניה האישיים. משעה ששליפת המידע על ידי הנאשמת בוצעה תוך הפרת הכללים המקצועיים הנוהגים במקום עבודתה ביחס לשימוש במאגרי מידע, הרי שבהתאם להוראות סעיף 20(ג) לחוק הגנת הפרטיות, חזקה כי הפגיעה בפרטיות נעשתה על ידה שלא בתום לב. הנאשמת לא עמדה בנטל לסתור חזקה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10845-06-15 מדינת ישראל נ' רימר

זו ואף בעובדות המוסכות אין כל תמיכה לכך. לא ניתן אף לומר כי הפגיעה שפגעה הנאשמת בפרטיותם של האנשים שעיינה בנתונייהם היא פגיעה שלא חרגה מן הסביר, בשל העובדה שמודבר במעשים שחזרו ונשנו, לעיתים מדי יום, וכללו גם איתור נתונים של שוטר שעצר את בנה במסגרת תפקידו; שליפה שאין בינה ובין עניין כשר של הנאשמת או בנה ולא כלום.

25. מן האמור לעיל עולה כי אין עומדת לנאשמת איזה מההגנות שמעניק חוק הגנת הפרטיות.

הפרת אמונים

26. עבירת מרמה והפרת אמונים קבועה בסעיף 284 לחוק העונשין וזו לשונה:

"עובד ציבור העושה במילוי תפקידו מעשה מרמה או הפרת אמונים הפוגע בציבור, אף אם לא היה בה מעשה משום עבירה אילו נעשה כנגד יחיד, דינו – מאסר שלוש שנים."

27. עבירה זו נועדה לשמור על טוהר המידות של עובדי הציבור ולהבטיח את התנהגותם הראויה, על מנת לשמור על אמון הציבור במערכת השלטונית. בית המשפט העליון שרטט את גבולות הגזרה של העבירה בדנ"פ 1397/03 מדינת ישראל נ' שמעון שבס (פ"ד נב(4), 385) וקבע:

"כחוט השני עוברת בפסיקתו של בית המשפט העליון התפיסה כי האיסור הפלילי על הפרת אמונים בא לשמור על שלושה ערכים מוגנים. הערך הראשון הינו אמון הציבור בעובדי הציבור. הערך השני הינו טוהר המידות של פקידי הציבור. הערך השלישי הינו אינטרס הציבור שעליו מופקד עובד הציבור... בהסבירי את הטעמים המונחים ביסוד עמדה זו עמדתי על הסכנה הנובעת לחברה ולסדרי הממשל מהתנהגות שיש בה הפרת אמונים. בהפנותי לפעולות שיש בהן התנהגות כזאת ציינתי: 'הן מכרסמות

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10845-06-15 מדינת ישראל נ' רימר

בעבותות הקושרות אותנו כבני חברה אחת, הן מפרות את האמון של פרט בפרט, ושל הפרט בשלטון. הן מעודדות זלזול ברשויות הציבור ובעובדי הציבור. הן מטפחות ציניות כלפי רשויות המינהל וכלפי הסדר החברתי הקיים. הן פוגמות באמון של הפרט בתפקודו של הכלל, ובכך מערערות את היציבות החברתית... ראוי הוא להדגיש כי כל אחד משלושת הערכים שעמדתי עליהם הוא ערך מוגן בפני עצמו. אין דרישה כי בכל מקרה של הפרת אמונים ייפגעו שלושת הערכים גם יחד. כך למשל עובד עשוי לפגוע בטוהר המידות של עובדי הציבור ובאמון הציבור בהם גם בלא לסטות מהשורה."

28. על רקע כללים אלה אבחן את מעשיה של הנאשמת. לרשותה של הנאשמת עמדה, במסגרת עבודתה, גישה למאגר מידע ובו פרטי מידע רבים על הציבור הרחב. הנאשמת ניצלה גישה זו עשרים פעמים לצורך עיון ושליפה של פרטי מידע שנועדו לקדם עניין אישי שלה, שאין לו דבר וחצי דבר עם מילוי תפקידה, ובחלק מהמקרים, המידע ששלפה הנאשמת הביא לה או לבנה תועלת -- כגון איתור בית הוריו של מאור הלר ובחינת המועד המתאים להוצאת צו עיכוב יציאה מהארץ נגדו.

29. פרטיהם של אזרחי ישראל נכללים במאגר המידע של משרד הפנים ומשרד החוץ בעל כורחם. גם אם ירצה אדם שפרטיו לא יכללו במאגר זה, ספק אם יעלה בידו לגרוע את פרטיו ממנו. דווקא משום כך, ראוי להגן הגנה מיוחדת על פרטי המידע הנכללים במאגרי המידע השלטוניים, ולהבטיח כי ישמשו אך ורק למטרות שלשמן נועדו. שימוש לרעה במידע מתוך המאגר יש בו כדי לפגוע באמון הציבור בעובדי הציבור ואף לפגוע בציבור עצמו. גילוי סלחנות כלפי מעשים דוגמת אלה שביצעה הנאשמת, עשוי ליצור מסר מוטעה של קלות ראש במעשים, ולבסס תרבות ארגונית פסולה, שבה עובדי הציבור ירגישו חופשיות לחטט במאגרי המידע העומדים לרשותם בין אם מטעמי מציצנות, וחמור מכך- לצורך ניסיון לקדם את ענייניהם האישיים. בהקשר זה קבע בית המשפט העליון בעש"מ 7789/02 גבריאל כהן נ' מדינת ישראל (פ"ד נו(1) 920), שעסק בעניינו של עובד ציבור שהורשע בפלילים ולאחר מכן הועמד אף לדין משמעתי, את הדברים הבאים:

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10845-06-15 מדינת ישראל נ' רימר

"...צא וחשוב מה מידת הפגיעה הצפויה לכל אדם מהיישוב, שעה שמידע אישי על אודותיו שנאסף עלידי אורגנים של השירות הציבורי לצורכי תפקידם, מועבר בשוק המידע כמוצר, והוא עלול להגיע לרשות הרבים ואולי לשמש את יריביו האישיים ומתחריו העסקיים של אותו אדם. נוסף על פגיעה זו בתדמיתו של שירות המדינה נפגע אמונו של הציבור בשירות זה... זאת ועוד, בעקבות הפגיעה באמון הציבור עלולים אזרחים להימנע מלשתף פעולה עם הרשויות ולסרב להעביר להן מידע או לנסות להתחמק ממסירתו בידיעה שמאגרי המידע הציבוריים פרוצים. פגיעה כזו באמון עלולה להוביל גם לפגיעה קשה בתפקוד השירות הציבורי. יש גם להביא בחשבון כי תופעה זו של שימוש לרעה במאגרי המידע השלטוניים נושאת עמה פוטנציאל התפשטות, ואם טרם הפכה לנפוצה ומקובלת, עלולה היא להפוך לתופעה רווחת בשירות הציבורי. הקלות הרבה שניתן להשיג בה את המידע, והפיתויים הרבים הכרוכים באפשרות להשיג מידע ולהפיצו, מחייבים להציב מנגד אמצעי מרתיע."

30. יתרה מכך, הנאשמת עיינה גם בפרטיו האישיים של שוטר שעצר את בנה, במועד שהוא אמנם מאוחר למעצר, אך בסמוך למועד שבו התקיים משפטו של בנה. אף אם בסופו של יום לא הוכח כי הנאשמת עשתה שימוש במידע זה או מסרה אותו למאן דהוא, פוטנציאל הפגיעה של המעשה הוא משמעותי, והכשרתו או הקלת ראש בחומר, עשויה לרפות את ידיהם של שוטרים ועובדי ציבור, אשר יחוו חשופים בפני חשודים בפלילים ובני משפחותיהם, ובכך לפגוע בשלטון החוק.

31. כאן המקום לשוב ולהידרש לטענה, כי הנאשמת עיינה בפרטי מידע שהם "טריוויאליים" ואשר יכול וניתן להשיגם בדרכים אחרות שהן חוקיות, כגון כתובות. אמנם הקדמה והטכנולוגיה מאפשרות בימים אלה להשיג מידע רב אודות אדם בדרכים פשוטות יחסית- חיפוש ברשת האינטרנט עשוי להניב מידע על כתובתו של אדם, עיסוקו ולעיתים אף מקום עבודתו. חיפוש ברשתות החברתיות עשוי להניב מידע

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10845-06-15 מדינת ישראל נ' רימר

על המקומות בהם אדם נמצא במועד מסוים או שהוא נוהג לבלות בו את זמנו, על בני משפחתו, מכריו וחבריו. חיפוש במאגרים המשפטיים עשוי אף להניב מידע על עברו הפלילי של אדם, תביעות אזרחיות שהגיש או כאלה שהוגשו נגדו. עם זאת, קיים הבדל מהותי בין איסוף מידע בדרך זו, לבין קבלת מידע בדרך של חיפוש במאגרי המידע של המדינה הן במידת הדיוק של המידע, הן בריכוזו, הן ביתרון המבטיח, כי ניתן יהיה לקבל באמצעות מאגר המידע השלטוני מידע גם ביחס למי שביקש לשמור על זכותו לאנונימיות.

32. מעשיה של הנאשמת, לא זו בלבד שמהווים עבירה כנגד היחיד ולא זו בלבד שיש בהם משום סטייה מן השורה, אלא שהם נעשו בנסיבות של קידום אינטרס אישי, תוך שימוש אסור במשאב הציבורי, ובאופן שפוגע באמון הציבור במערכת השלטונית. משכך יש להרשיע את הנאשמת בעבירת הפרת אמונים.

33. המאשימה ייחסה לנאשמת בכתב האישום עשרים עבירות לפי סעיף 284 לחוק העונשין. אני סבורה כי יש מקום להרשיע את הנאשמת בעבירה אחת בלבד לפי סעיף זה; מידת הפגיעה בערכים המוגנים על ידי העבירה מושפעת, בין היתר, מהיקף המעשים. לא דין פגיעה בערך המוגן במקרה של עיון ושליפה בודדת כדין עיון ושליפה בעשרים מקרים, וייתכן אף שמקרה בודד, הנושא אופי של מעידה חד-פעמית, לא היה מבסס פגיעה בערכים המוגנים בהיקף שיש בו כדי להצדיק הרשעה בעבירה. משכך לא ראיתי להרשיע את הנאשמת אלא בעבירה אחת לפי סעיף 284 לחוק העונשין.

34. בשולי הדברים מצאתי לציין, כי במסגרת סיכומיה ההגנה הגישה מסמכים רבים הנוגעים לתפקודה של הנאשמת במקום עבודתה. מתוך מסמכים אלה עולה תמונה של עובדת מקצועית ומסורה, שתפקידיה העיקריים בתחום ניהול הלוגיסטיקה-טיפול בציוד והזמנת ציוד קונסולרי לשימוש משרד החוץ בארץ והנציגויות בחו"ל וקשר עם הספקים. על רקע תפקידים אלה, התקשיתי להבין מדוע בכלל ניתנה לנאשמת גישה למאגר המידע ובו פרטי מידע על אזרחי ישראל. ככל שהנאשמת אמנם לא הייתה זקוקה לגישה למאגר המידע לצורך מילוי תפקידה, הרי שהעובדה שניתנה לה גישה כאמור עשויה להעצים את הפגיעה באמון הציבור במערכת השלטונית, וטוב תעשה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10845-06-15 מדינת ישראל נ' רימר

הרשות אם תשוב ותבחן מי מעובדיה זקוק לגישה למאגרי המידע לצורך מילוי תפקידו ותגביל את הגישה אליהם לאותם עובדים בלבד.

הגנת "זוטי דברים"

35. ההגנה טוענת, כי אף אם מעשיה של הנאשמת מבססים עבירות פליליות, אין אלה אלא "זוטי דברים" שאין מקום להרשיע בגינם.

36. סעיף 34 לז' לחוק העונשין קובע:

"34. זוטי דברים

**לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה אם לאור טיבו של המעשה,
נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך."**

לשם בחינת הטענה כי מעשיה של הנאשמת הם בבחינת זוטי דברים, יש לבחון את מידת הפגיעה של המעשים בערכים המוגנים על ידי העבירה. ההגנה תתקבל, רק באותם מקרים בהם אין במעשה עצמו מידה מינימלית של סכנה לערך החברתי המוגן (ראו ע"פ 807/99 מדינת ישראל נ' חיים עזזיאן [פ"ד נג' (5) 747]).

37. הגם שמדובר בפגיעה בפרטיות בדרך של עיון וגילוי פרטים שעיקרם עשוי להיות בעל אופי טריוויאלי, כגון כתובת מגורים, לא מצאתי כי ניתן לקבוע שמדובר במעשים שיש בהם אך מידה מינימלית של סכנה לערכים החברתיים המוגנים. הטעמים לכך נובעים מהעובדה שלא מדובר במעשה חד פעמי, אלא בשורת מעשים שחזרו על עצמם עשרים פעם במשך תקופה של כשלושה חודשים, ואשר נועדו לזכות את הנאשמת ובנה, בצורה בלתי חוקית, בהישגים בהליך משפטי שניהלו, וכן בשל כך שמעשיה של הנאשמת פגעו לא רק בפרטיותם של אזרחים, אלא גם בטוהר המידות בשירות הציבורי, פגיעה, אשר כפי שתוארה לעיל, אינה זניחה או קלת ערך. משכך, אין חל סייג זוטי הדברים.

הגנה מן הצדק

38. עיון בפסיקה מלמד כי למרבה הצער, העמדה לדין של עובדי ציבור בגין שימוש פסול שעשו במאגרי מידע שעמדו לרשותם היא נפוצה ושכיחה. דא עקא, שחלק גדול מאד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10845-06-15 מדינת ישראל נ' רימר

ממקרים אלה מסתיים בהעמדה לדין משמעתי של עובד הציבור בפני בית הדין המשמעתי של נציבות שירות המדינה. ראו למשל בד"מ (חיפה) 29/12 אורה דהן (פורסם בנבו 19.8.13); בד"מ (חיפה) 44/16 ריאד תומא (פורסם בנבו 29.5.16); בד"מ (חיפה) 45/16 מרדכי איבגי (פורסם בנבו 29.5.16); בד"מ (חיפה) 46/16 מרדכי פרליס (פורסם בנבו 17.8.16); בד"מ (חיפה) 102/11 נהואנד זעטוט (פורסם בנבו 15.2.12); בד"מ 59/05 שלמה רכבי (פורסם בנבו 10.10.05); בד"מ 27/14 בתיה קדם (פורסם בנבו 22.6.14); בד"מ 59/11 משה מלכא (פורסם בנבו 27.12.11); בד"מ (ירושלים) 23/15 שרה מכלוף (פורסם בנבו 26.7.15); בד"מ 26/14 אליעזר זלנפרוינד (פורסם בנבו 16.7.14). בתיקים אלה הועמדו לדין עובדי ציבור בגין עיון ושליפת נתונים לעיתים במספר מקרים גדול יותר ממספר שליפות המידע ששלפה הנאשמת, בנוגע למאגרי מידע שהכילו, לעיתים, מידע מקיף ורגיש יותר מהמצוי במאגר המידע שעמד לרשות הנאשמת, התייחסו, לעיתים, להיקף גדול יותר של מושאי חיפוש מאשר אלה שהנאשמת שלפה לגביהם נתונים וכללו שליפת מידע על העובדים עצמם, בני משפחותיהם, מכריהם, קרוביהם, שכניהם ולעיתים אף מידע בנוגע לידוענים, שלנאשמים לא היה כל קשר אישי אליהם.

39. על אף האמור, מקובלת עלי טענת המאשימה, כי עניינה של הנאשמת שונה מאותם מקרים. המקרים בהם הועמדו עובדי ציבור לדין משמעתי בלבד בשל מעשים דומים, מתייחסים, ככלל, לעיון במאגרים בפרטי העובדים או קרוביהם שלא בשל רצון להשיג הישגים משפטיים או אחרים בנוגע למושאי החיפוש. מנגד, הנאשמת עשתה שימוש שלא כדין במאגר המידע שעמד לרשותה במסגרת עבודתה לצורך קידום אינטרס אישי- לעומתי לאינטרס של הנפגעים כתוצאה מביצוע העבירות, מי שנחשבו בעיניה יריביה ויריבי משפחתה בהליכים אזרחיים ופליליים, והדברים נכונים הן ביחס למאור הטרור ומשפחתו, הן ביחס לשוטר שעצר את בנה. בשל כך אני סבורה, כי עניינה של הנאשמת דומה דווקא לאותם מקרים בהם הועמדו עובדי ציבור לדין פלילי בגין מעשים דומים (ראו למשל ת.פ. ת"פ ראו למשל ת"פ (שלום תל-אביב) 2928/06 מדינת ישראל נ' משעול הנ"ל; ת"פ (שלום חיפה) 2391/07 מדינת ישראל דוד שנוור הנ"ל, ת"פ (שלום פתח-תקווה) מדינת ישראל נ' רמי ידגר (פורסם בנבו 21.9.04); ת"פ (שלום באר שבע) 1532/09 מדינת ישראל נ' רחמים ענקי (פורסם בנבו 21.3.10); ת"פ (שלום

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10845-06-15 מדינת ישראל נ' רימר

תל- אביב) 9658/01; פרשת בן- חיים; עש"מ 7789/02 גבריאל כהן נ' נציבות שירות המדינה (פ"ד נו(1) 920)).

לא נעלמה מעיני העובדה, כי בחלק מהמקרים בהם הועמדו הנאשמים לדין פלילי בגין מעשים דומים לאלה של הנאשמת השליפה נעשתה מתוך מאגרי מידע שהכילו מידע רגיש יותר ממאגר המידע שהיה נגיש לנאשמת. דא עקא שהעובדה כי הנאשמת השתמשה במאגר המידע כדי לקדם את ענייניה במסגרת סכסוך אישי שהיה לה עם מי שפרטיו נשלפו ממאגר המידע ובני משפחתו, כמו גם לצורך איתור מידע כלפי שוטר שעצר את בנה, היא שהצדיקה העמדתה של הנאשמת לדין פלילי, והעובדה שהמאשימה לא הסתפקה בהעמדתה לדין משמעתי אין בה משום הפליה שנעשתה ממניעים פסולים.

40. טענה אחרת של אפליה נטענה ביחס למאור הטר, אשר לא הועמד לדין באשמת מרמה כלפי בנה של הנאשמת, והתיק בעניינו נסגר על ידי הפרקליטות. לא זו בלבד שטענת המרמה מצד מאור הטר לא הוכחה, אלא שיש בה כדי לחרוג מן המסגרת העובדתית המוסכמת על פי כתב האישום המתוקן והעובדות המוסכמות הנוספות.

41. לבסוף נטען, כי עינוי הדין שנגרם לנאשמת כתוצאה מהימשכות ההליכים נגדה מצדיק אף הוא זיכוי מטעמי הגנה מן הצדק. כתב האישום הוגש כשנה ושמונה חודשים לאחר ביצוע העבירות. אכן מדובר בפרק זמן שאינו קצר, דא עקא שלא הובאו נתונים לגבי מועד סיום החקירה (לכאורה), על פי מספרי התיקים שבשולי כתב האישום מדובר בחקירה שהתקיימה בשנת 2014). מכל מקום, פרק זמן זה כשלעצמו אינו מהווה חריגה מפרק הזמן הסביר להגשת כתב אישום המצדיקה ביטולו. ההליך עצמו נמשך אף הוא פרק זמן בלתי מבוטל. הגם ששמיעת הראיות נקבעה לראשונה ליום 31.3.16, כתשעה חודשים לאחר הגשת כתב האישום, היא בוטלה לבקשת ההגנה, לנוכח הערכתה, כי בקשה לעיכוב הליכים שהוגשה ליועץ המשפטי לממשלה צפויה להתקבל. בדיון שהתקיים ביום 22.5.16, לאחר דחיית הבקשה לעיכוב הליכים, הודיעו הצדדים כי בכוונתם להציג בפני בית המשפט מתווה עובדתי שייתר את שמיעת מרבית הראיות בתיק, ושמיעת הראיות נקבעה ליום 31.10.17. דיון זה בוטל על ידי, לאחר שהתברר כי הצדדים לא הצליחו להיוועד לצורך גיבוש אותו מתווה, מטעמים שנראו בעיני בלתי ענייניים, וסברתי כי התיק אינו בשל לשמיעת ראיות. ואמנם הדחייה התבררה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10845-06-15 מדינת ישראל נ' רימר

כמועילה, שעה שלקראת הדיון הנדחה, שנקבע לחודש מאי 2017, הודיעו הצדדים על המתווה הדיוני המוסכם, שייתר את הצורך בשמיעת הראיות כולן. משכך, והגם שהנאשמת מושעת מעבודתה למשך תקופה ארוכה, לא מצאתי כי באופן התנהלות משפטה של הנאשמת, יש כדי להוות עיוני דין שיצדיק זיכוי מטעם של הגנה מן הצדק.

סיכום

42. לנוכח האמור לעיל אני מרשיעה את הנאשמת בעבירה אחת של הפרת אמונים לפי סעיף 284 לחוק העונשין, עבירה אחת של הפרת חובת סודיות, לפי סעיף 16 לחוק הגנת הפרטיות ביחס למפורט בסעיף 10 להכרעת הדין, ועשרים עבירות של פגיעה בפרטיות, לפי סעיף 5 בצירוף סעיפים (7)2 ו-(9)2 לחוק הגנת הפרטיות.

43. בהסכמת הצדדים הכרעת הדין ניתנה בהעדרם, ומזכירות בית המשפט תמציאה להם. הצדדים יודיעו האם הם ערוכים לשמיעת הטיעונים לעונש במועד שנקבע לשימוע הכרעת הדין, או שמא יש לקבוע דיון במועד אחר לשם כך.

ניתנה היום, י"ז סיוון תשע"ז, 11 יוני 2017, בהעדר הצדדים

גיויה סקפה שפירא, שופטת